

РЕШЕНИЕ

№ 113

гр. Русе, 05.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галина Магардичиян

при участието на секретаря Вероника Якимова
като разглежда докладваното от Галина Магардичиян Гражданско дело № 20214500100486 по описа за 2021 година

Предявен е иск с правно основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ.

Ищецът Ц. СТ. Ц. твърди, че в качеството му на младши автоконтрольор към Пътна полиция-Русе с Постановление от 22.02.2012 бил привлечен като обвиняем по ДП № 20-П /11 по описа на СГП, за престъпления по чл.302, т.2 и т.1, вр. ал.2, вр чл.301, ал.3, пр.1, вр ал.1, пр.1, вр чл.20, ал.2 НК и по чл.387, ал.1, пр.2, ал.1 НК и му била взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 2000лв. С Постановление от 07.03.2013г бил привлечен като обвиняем по ДП № 20-П/11 по описа на СГП за престъпления по чл.302, т.2 и т.1, ал.2, вр. чл.301, ал.3, пр.1, вр ал.1, пр.1, вр чл.20, ал.2 НК и чл.387, ал.1, пр.2, ал.1 НК. На 31.01.2014г бил привлечен като обвиняем по същото досъдебно производство за престъпление по чл.301, ал.1, пр.2 ,ал.2 вр чл.20, ал.2, вр ал.1 НК. На 09.01.15 бил изготвен обвинителен акт по сл.д.№ 20-П/11 по описа на СГП и в РОС е образувано НОХД № 20/15. Същото е приключило с Определение № 533 от 11.12.2015г, с което досъдебното производство е върнато на СГП, като е дадена възможност на прокурора в 3-месечен срок да го внесе в съда с обвинителен акт. С постановление от 29.03.2016г на СГП ДП № 20-П/11 е прекратено спрямо него на основание чл.369 вр чл.243, ал.1, т.2 НПК. Обжалвал определението, тъй като не бил съгласен с основанията за прекратяване на наказателното производство. С Определение № 47 от 05.08.2016г по ВЧНД № 212/16 по описа на ВТАС е отменено Определение № 170 от 16.05.2016 по описа на РОС и изменено постановление на прокурор при СГП в частта относно основанията за прекратяване от чл.243, ал.1, т.2 НПК на чл.243, ал.1, т.1 вр чл.24 , ал.1, т.1, пр.1 НПК-деянието не е извършено. Наказателното производство срещу него провокирало образуване на дисциплинарно производство и отстраняването му от работа за максималния срок от 6 месеца на основание Заповед рег № 3-697 от 23.02.2012г на Директора на ОД на МВР-Русе. Самото дисциплинарно производство приключило с наложено му дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното му правоотношение с МВР на основание Заповед рег № 3-3631/21.08.2012 на Директора на ОД на МВР-Русе. В дисциплинарното производство изцяло били използвани доказателства единствено от воденото срещу него наказателно производство и се базирало само на недоказани твърдения от защитен свидетел по досъдебното производство, което впоследствие било прекратено. Почти 5 години в периода от 22.02.2012 до 05.08.16 срещу него било водено съдебно и досъдебно наказателно производство. Обвиненията били за тежки

умишлени престъпления, а той имал ясното съзнание за сериозността на обвиненията. Освен повдигнатите му обвинения му била определена мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 2000лв, която внесъл на 24.02.2012г., която към него момент не била малка сума. Същата му била възстановено на 19.03.2014г. Повдигнатото му обвинение станало повод за внезапно и неочаквано за него като човек, изпълнявал достойно служебните си задължения драстично изменение в професионалния и личния му живот в негативна посока. Това обвинение било очевидно несправедливо и в пълен разрез с ценностната му система. Животът му се преобърнал. Останал без работа и средства. Простил се напълно с плановите за кариерно израстване и развитие, както и с очакванията за предвиденото в ЗМВР обезщетение. Започнал да търси работа, за да има някакви доходи и започнало „ходене по мъките“ и молене за работа при достойни и добри условия на труд. Отстраняването му от работа също довело до уронване на името и престижа му в обществото, така и до състояние, в което за този срок не можел да започне някъде работа, нито имал доходи. Това от друга страна ще удължи срока му за придобиване на правото му на пенсия от една страна, а от друга се отразили и на периода и размера на обезщетението, което получавал за безработица. В цялата ситуация не виждал как ще намери начин да се защити и да противодейства срещу задействалата се държавна машина. Това създавало у него натрапчиви сценарии, които включвали търпене на ефективно наказание лишаване от свобода за дълги години, всякакъв институционален произвол, обвинения от всякакво естество и трайно и непреодолимо оставане без работа, без доходи и достойно съществуване. Чувството за безизходица първо му отнело съня и се наложило да взема сънотворни, както и самооценката му като личност, чувствал се обиден и омерзен, както и засегнали и емоционалната му устойчивост, започнал да изпитва постоянно безпокойство и се затворил напълно в себе си. От усмихнат и жизнерадостен човек се превърнал в апатична и вечно неудовлетворена личност. Тези преживявания се отразили и на отношенията в семейството. За периода от пет години честта и достойнството му значително се накърнили, срамувал се от случилото се и ограничил рязко контактите си с всички. Пред дъщеря си се чувствал непълноценен родител, не можеш да даде ясен и разбираем отговор на въпроса защо вече не ходи на работа и не носи униформа, защо не може да ѝ купи дребните поискани от нея неща. Това формирало у него натрапчиви фикс идеи, че дъщеря му не го възприема по досегашния начин, че е „олекнал“ в нейните очи и тя вече не го възприема с респекта на достоен баща. Принудил се да ограничи общуването си с нея, за да спести поредните разочарования, а това довело до взаимно отчуждение по между им. Още по-тежко се развили личните отношения със съпругата му, която трябвало да поеме всички функции в семейството и да понася емоционалния му срив и депресивното му състояние. В отношенията си с нея станал затворен и некомуникативен. Спрял да се вижда с приятели и познати като ограничил до минимум контактите си с роднините. След отстраняването му от работа започнали да се обаждат приятели и роднини, разбрали от медии, че в ЧКАТ са отстранени служители и по инициалите предполагали, че той е един от тях. Не искал да разговаря с никого по тази тема и спрял да си вдига телефона. Всички във входа на жилищната сграда, в което живеел, до този момент го познавали като усмихнат и дружелюбен, държащ на думата си, а се оказал от служител на реда в „престъпник“ според техни коментари. Чувствал се смачкан и репресиран. И понастоящем бил мнителен към хората. Макар и наказателното производство е де прекратено, му е поставено клеймо, което ведно с изживения стрес остават. Здравословното му състояние се влошило. Наложило се да взема сънотворни и различни видове транквиланти за борба с постоянното чувство на страх, безпокойство и безизходица. Най-вероятно на неврологична основа се появила загуба на слуха с едното ухо, шум и болки и главоболие. Твърди, че освен неимуществените вреди, претърпял и имуществени такива, изразяващи се това, че заплатил адвокатско възнаграждение в наказателното производство в размер на 2400лв, освен това поради задържането на паричната гаранция вреда за него се явява като пропуснатата полза в размер на законната лихва за периода от 24.02.2012 до 19.03.14 в размер на 422.72лв, направил разходи за посещения и консултации при психолог и лекарства в размер на 600лв, освен това бил лишен от нетен доход за 6 месеца, поради

временното му отстраняване от работа в общ размер на 5 178лв. Освен това дисциплинарното уволнение се отразило и на размера на получаваното от него обезщетение за безработица и това било вреда в размер на 951.28лв. След налагане на дисциплинарното му наказание за него се явява и пряка имуществена вреда разликата в трудовото му възнаграждение преди напускането му на системата на МВР и получаваното от него сега. Едва след започване на работа при „Евро петрол 1“ ЕООД през 2013 успял да достигне възнаграждение в размер на поне една втора от получаваното от него в системата на МВР. Разликата във възнаграждението му за последните пет години също представлява вреда пряка и непосредствена последица от незаконната обвинение, което според него е в размер на 39 996.43лв. Исква от съда да постанови решение, с което да осъди Прокуратурата на Република България да му заплати обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди в размер на 35 000лв, ведно със законната лихва върху тази сума от 05.08.2016, както и 47 148.43лв обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва от 05.08.16 до окончателно плащане. Претендира разносните по делото.

С уточнение на исковата молба- вх.№ 7583 от 09.11.2021г ищецът е посочил, че настоящият му адрес е в гр.Русе. Уточнил е, че процедура по реда на глава 3 а от ЗСВ не е провеждал, както и че всички обстоятелства, изложени в исковата молба представляват фактическо основание на предявеният иск, както и че заявените имуществени и неимуществени вреди на сочените в исковата молба фактически твърдения и основания обуславят отговорност на Държавата по реда на чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ.

Ответникът Прокуратурата на Република България в писмен отговор по реда и в срока по чл.131 ГПК счита, че исковата молба е нередовна, а исковите претенции са неоснователни и недоказани по основание и размер. Счита се, че исковата молба е нередовна, тъй като не е посочен адресът на ищеца, а само на неговия процесуален представител и ответникът не може да направи преценката за наличието на основанията по чл.7 ЗОДОВ. От петитума ѝ не може да се направи еднозначен извод дали правното искане се основава на чл.2б ЗОДОВ или се твърдят вреди на основание чл.2,ал.1,т.3 ЗОДОВ. Счита се, че искът е частично недопустим. Ако исковата претенция за неимуществени вреди е предявена с правно основание чл.2 Б ЗОДОВ, счита същата за недопустима, тъй като липсват доказателства за осъществена процедура по глава IIIа ЗСВ, като процесуална предпоставка от категорията на абсолютните по смисъла на чл.8, ал.2 ЗОДОВ. Доколкото по отношение на предявеното обвинение по чл.387 НК, наказателното производство е приключило с акт на прокурора от 27.01.14, Прокуратурата не може да носи отговорност за твърдени вреди в резултат на това повдигнато обвинение, тъй като по отношение на него е изтекла 5 годишна давност. Счита се, че искът е неоснователен и следва да се отхвърли. В тежест на ищеца е да докаже наличието на твърдените неимуществени и имуществени вреди, непосредствената им връзка с незаконосъобразните актове или действия-бездействия на правозащитните органи на държавата, както и техния размер при условията на пълно и главно доказване. Липсват такива доказателства. Оспорват изцяло поради липса на доказателства и исковите за причинени имуществени вреди.

Съдът като съобрази събраните по делото доказателства, по отделно и в тяхната съвкупност, намира за установена следната фактическа обстановка:

На 22.02.2012 Ц.Ц. е привлечен като обвиняем по ДП № 20-П/11 по описа на СО при СГП за това, че 1.на 06.07.2011г около 5.00 часа в гр.Русе, на бул.“България“ в района на отбивката на „КАТ-МВР“, в качеството му на полицейски орган-държавен служител в МВР-полицай, младши автоконтрольор I степен, Е-I степен ОД на МВР-Русе ООР, с-р ПП, група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“, в съучастие като съизвършител с Н.П.К. , в качеството си на длъжностно лице от категорията на чл.169, ал.1,т.1 ЗМВР/държавен служител/- полицай, категория Е-I степен младши автоконтрольор-I степен, група „Престъпление по пътищата“,отдел „Криминална полиция“ ОДМВР, осъществяващ административно-контролна дейност, по време на извършване на полицейска проверка поискал от свидетеля 005 РР дар, който не му се следва и приел дар, който не му се следва, сумата от 150евро с левова

равностойност 293.38лв, за да извърши друго престъпление във връзка със службата му- такова по чл.387,ал.1 НК, а именно неизпълнение на задълженията му по служба, регламентирани с чл.4,ал.1,т.1,пр.2 ЗМВР; чл.52а, ал.2,т.4 ЗМВР; разпоредбите на типовата длъжностна характеристика; чл.12 и чл.71 от етичния кодекс на служителите на МВР; чл.109, ал.2,т.12 от Инструкция за патрулно-постовата дейност на МВР; чл.122,ал.1 и ал.3 от същата инструкция и чл.129 от същата инструкция; на Заповеди № Из-1687/02.07.2010г и № Из-2992/16.12.2010 относно определяне на длъжностни лица от МВР да съставят актове за установяване на административни нарушения, да издават наказателни постановления и осъществяват контролна дейност по ЗДвП- да състави документ за административна санкция във връзка с констатирано нарушение по чл.175, ал.1,т.1 ЗДвП, от което са произлезли вредни последици, изразяващи се в осуетяване на внасянето на глобата в републиканския бюджет и в реализиране на административно наказателна отговорност по ЗДвП на нарушителя, като деянието е извършено чрез изнудване посредством злоупотреба със служебното положение-като докато Н.К. отправял обиди и заплахи към свидетел 005 РР „ти румънец, ще видиш какво ще те направим“, заплаха, че ще конфискува автомобила, а самият свидетел ще отиде в затвора, както и отправял други нецензурни думи и псувни към него, а Ц.Ц. в подкрепа на тези изявления пристъпил към обективизиране на заплахите като започнал да снима с фотоапарат автомобила и предприел действия по демонтиране на контролните табели на автомобила- престъпление по чл.302, т.2 и т.1, алт.2 вр чл.310, ал.3, пр.1 вр ал.1,пр.1 вр чл.20,ал.2 НК и 2.3а това, че на 06.07.2011г около 05.00 часа в гр.Русе, на бул.“България“ в района на отбивката на „КАТ-МВР“ в качеството му на полицейски орган-държавен служител в МВР- полицей, младши автоконтрольор I степен, Е-I степен ОД на МВР-Русе, ООР, с-р ПП, група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“, осъществяващ административно-контролна дейност, злоупотребил със служебното си положение и неизпълнил задълженията си по служба, визирани и регламентирани с чл.4, ал.1, т.1, пр.2 ЗМВР; чл.52а,ал.2, т.4 ЗМВР; чл.58 ЗМВР; разпоредбите на типовата длъжностна характеристика, установяващи задължение за „осъществяване на ефективен контрол върху спазване на правилата за движение...“; чл.12 и чл.71 от Етичния кодекс на служителите на МВР; чл.109, ал.2, т.12 от Инструкция за патрулно-постовата дейност; чл.122,ал.1 и ал.3 от същата инструкция; чл.129 от същата инструкция; на Заповеди № Из-1687/02.07.2010 и № Из-2992/16.12.2010 – да състави документ за административна санкция във връзка с констатирано нарушение по чл.175, ал.1, т.1 ЗДвП, от което произлезли вредни последици, изразяващи се в осуетяване на внасянето на глобата в Републиканския бюджет и в реализиране на административно наказателна отговорност по ЗДвП на свидетеля № 005 РР-престъпление по чл.387, ал.1, пр.2, алт.1 от НК. На Ц. му е взета мярка за неотклонение парична гаранция в размер на 2000лв, която е внесена на 24.02.2012/л.48/. Видно от представеното банково удостоверение от „Уникредит булбанк“ АД на 19.03.2014г банковата гаранция е върната на Ц. от СГП.

На 07.03.2012г Ц.Ц. е привлечен като обвиняем по ДП № 20-П/11 по описа на СО при СГП за това, че 1. на 06.07.2011г около 5.00 часа в гр.Русе, на бул.“България“ в района на отбивката на „КАТ-МВР“, в качеството му на полицейски орган-държавен служител в МВР-полицей, младши автоконтрольор I степен, Е-I степен ОД на МВР-Русе ООР, с-р ПП, група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“, в съучастие като съизвършител с Н.П.К. , в качеството му на полицейски орган-държавен служител в МВР-полицей, категория Е-I младши автоконтрольор-I степен, група „Престъпление по пътищата“ ъотдел „Криминална полиция“ ОДМВР, осъществяващ административно-контролна дейност, по време на извършване на полицейска проверка поискал от свидетеля 005 РР дар, който не му се следва и приел дар, който не му се следва, сумата от 150евро с левова равностойност 293.38лв, за да извърши друго престъпление във връзка със службата му- такова по чл.387,ал.1 НК, а именно неизпълнение на задълженията му по служба, регламентирани с чл.4,ал.1,т.1,пр.2 ЗМВР; чл.52а, ал.2,т.4 ЗМВР; разпоредбите на типовата длъжностна характеристика; чл.12 и чл.71 от етичния кодекс на служителите на МВР; чл.109, ал.2,т.12 от Инструкция за патрулно-постовата дейност на МВР; чл.122,ал.1 и ал.3 от същата инструкция и чл.129 от същата инструкция; на Заповеди № Из-1687/02.07.2010г

и № Из-2992/16.12.2010 относно определяне на длъжностни лица от МВР да съставят актове за установяване на административни нарушения, да издават наказателни постановления и осъществяват контролна дейност по ЗДвП- да състави документ за административно нарушение във връзка с констатирано нарушение по чл.175, ал.1, т.1 ЗДвП, като деянието е извършено чрез изнудване посредством злоупотреба със служебното положение-като докато Н.К. отправял обиди и заплахи към свидетел 005 РР „ти румънец, ще видиш какво ще те направим“, заплаха, че ще конфискува автомобила, а самият свидетел ще отиде в затвора, както и отправял други нецензурни думи и псувни към него, а Ц.Ц. в подкрепа на тези изявления пристъпил към обективизиране на заплахите като започнал да снима с фотоапарат автомобила и предприел действия по демонтиране на контролните табели на автомобила- престъпление по чл.302, т.2 и т.1, алт.2 вр чл.310, ал.3, пр.1 вр ал.1, пр.1 вр чл.20, ал.2 НК и 2. за това, че на 06.07.2011г около 05.00 часа в гр.Русе, на бул.“България“ в района на отбивката на „КАТ-МВР“ в качеството му на полицейски орган-държавен служител в МВР- полицаи, младши автоконтрольор I степен, Е-I степен ОД на МВР- Русе, ООР, с—р ППы група „Организация на движението, пътен контрол и превантивна дейност“, осъществяващ административно-контролна дейност, злоупотребил със служебното си положение и неизпълнил задълженията си по служба, визирани и регламентирани с чл.4, ал.1, т.1, пр.2 ЗМВР; чл.52а, ал.2, т.4 ЗМВР; чл.58 ЗМВР; разпоредбите на типовата длъжностна характеристика, установяващи задължение за „осъществяване на ефективен контрол върху спазване на правилата за движение...“; чл.12 и чл.71 от Етичния кодекс на служителите на МВР; чл.109, ал.2, т.12 от Инструкция за патрулно-постовата дейност; чл.122, ал.1 и ал.3 от същата инструкция; чл.129 от същата инструкция; на Заповеди № Из-1687/02.07.2010 и № Из-2992/16.12.2010 , от което произлезли вредни последици, изразяващи се в осуетяване на внасянето на глобата в Републиканския бюджет и в реализиране на административно наказателна отговорност по ЗДвП на свидетеля № 005 РР- престъпление по чл.387, ал.1, пр.2, алт.1 от НК. На Ц. му е взета мярка за неотклонение парична гаранция в размер на 2000лв.

С Постановление за частично прекратяване на наказателно производство от 27.01.2014г прокурор при СГП е прекратил частично наказателното производство по ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП поради неосъществен престъпен състав за извършени от обвиняеми по същото ДП, един от които е Ц.Ц., престъпления по чл. 387 НК и за извършени престъпления по чл.301, ал.3, пр.1 НК. Със същото постановление е отменена и мярката за неотклонение взета на Ц.Ц. парична гаранция в размер на 2000лв. Със същото постановление е постановено разследването на продължи срещу обв.Ц.Ц. за извършено престъпление по чл.301, ал.1, пр.2, алт.2 вр чл.20, ал.2 вр ал.1 НК.

С Постановление за привличане на обвиняем от 31.01.2014г на прокурор при СГП Ц.Ц. е привлечен като обвиняем за това, че на 06.07.2011г около 5.00 часа в гр.Русе, на бул.“България“ в района на отбивката на „КАТ-МВР“, в качеството му на длъжностно лице от категорията на чл.169, ал.1, т.1 ЗМВР/ държавен служител/- полицаи, младши автоконтрольор I степен в група „Организация на движението, на пътният контрол и превантивна дейност“ при сектор „Пътна полиция“ към отдел“Охранителна полиция“ на ОД МВР-Русе, категория Е-I степен, звание главен сержант,-осъществяващ административно-контролна дейност, в съучастие като извършител с пътният полицаи Н.П.К., време на пътна полицейска проверка на св.С.Д.Д. приел от св.Думитреску дар, който не му се следва, а именно 150евро с левова равностойност 293.38лв, за да не извърши действие по служба- да състави акт за установяване на административно нарушение по чл.175, ал.1, т.1 ЗДвП, допуснато от св.Думитреску.- престъпление по чл.301, ал.1, пр.2, алт.2 вр чл.20, ал.2, вр ал.1 НК. За това обвинение не е взета мярка за неотклонение спрямо Ц.Ц..

За това обвинение е внесен обвинителен акт от 09.01.2015г от СГП. Образувано е НОХД № 20/15 по описа на РОС, което с протоколно определение от 15.04.2015 е прекратено и делото е върнато на Софийска градска прокуратура за отстраняване на посочени в определението на съда недостатъци на обвинителния акт.

На 30.11.2015 Ц.Ц. и Н.К. са поискали от съда да постанови започване на

производство по глава XVI от НПК „разглеждане на делото в съда по искане на обвиняемия“ -чл.368 и чл.369 НПК. По образуваното ЧНД № 604/15 по описа на РОС съдът е върнал на Софийска градска прокуратура ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП/ пр.пр. № 4-2846/11 по описа на СГП/ като дава възможност на прокурора в 3-месечен срок да го внесе за разглеждане в съда с обвинителен акт, с предложение за освобождаване на обвиняемите от наказателна отговорност с налагане на административно наказание или споразумение за решаване на делото, или да прекрати наказателното производство, като уведоми за това съда, по отношение на обвиняемите Н.К. и Ц.С..

С Постановление от 29.03.2016г на прокурор при СГП е прекратено наказателното производство по ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП, водено за престъпление по чл.302, т.1, ал.1, пр.2 вр чл.20, ал.2 НК против Н.К. и Ц.Ц.. По жалба на двамата е образувано ЧНД № 263/16 по описа на РОС, по което с Определение № 170 от 16.05.2016г постановлението на СГП е потвърдено. С Определение № 47 от 05.08.2016г по ВЧНД № 212/16 по описа на ВТАС определението на РОС е отменено и Постановлението на прокурора от СГП от 29.03.2016г за прекратяване на наказателното производство по ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП е изменено в частта относно основаниято за прекратяване от чл.243, ал.1, т.2 НПК на чл.243, ал.1, т.1 вр чл.24, ал.1, т.1, пр.1 НПК, т.е деянието не е извършено.

Със Заповед № 3-691 от 23.02.2012г на директора на ОДМВР-Русе е образувано дисциплинарно производство срещу полицай Ц. Ц. и същият е временно отстранен от длъжност и е разпоредено да му бъдат иззети служебната карта, личен знак и служебно оръжие.

Със Заповед-рег № 3-3633/21.08.2012 на Директор на ОДМВР-Русе на Ц. СТ. Ц. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и служебното му правоотношение с МВР е прекратено, считано от датата на издаване на заповедта. Нарушението, за което му е наложено това дисциплинарно наказание е за това, че на 06.07.2011 около 5.00 часа в гр.Русе по време на полицейска проверка е присъствал когато полицай К. е поискал от спрения водач на МПС пари-150евро, които не му се следват и е приел пари, които не му се следват като 50 евро са били за Ц.. Докато К. е отправял обиди и заплахи към свидетеля със скрита самоличност, заплаха, че ще конфискува автомобила, ще отнеме свидетелството за управление, а самият свидетел ще отиде в затвора, полицай Ц.Ц. в подкрепа на тези твърдения е пристъпил към реализиране на заплахите, като е започнал да снима с фотоапарат автомобила и е предприел действия по демонтиране на регистрационните му табели, както и на автомобилите, пътуващи и спрени, след този на свидетеля, който били с румънски транзитни номера. С тези си действия Ц. е нарушил задължения по длъжностна характеристика и инструкции и заповеди на МВР, с което е извършил дисциплинарни нарушения по чл.227, ал.1, т.7, пр.2 и т.8, пр.1 ЗМВР- използване на служебно положение за лична облага и облага на трето лице и злоупотреба с власт, както и дисциплинарно нарушение по чл.230, ал.2, пр.4 ППЗМВР „деяния несъвместими с етичните правила на поведение в МВР, с които се уронва престижът на службата, което е несъвместимо с установените правила в Етичния кодекс за поведение на държавните служители. В заповедта е отразено, че за същите действия на 22.02.2012 на полицай Ц.Ц. е повдигнато обвинение по ДП № 20-П/11 по описа на СО при СГП за извършени умишлени престъпления от общ характер по чл.302, т.2 и т.1, алт.2 вр чл.301, ал.3, пр.1 вр ал.1, пр.1 вр чл.20, ал.2 НК и чл.387, ал.1, пр.2, алт.1 от НК и му е взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер на 2000лв. Посочено е, че обстоятелството, че служителят е привлечен като обвиняем за умишлено престъпление от общ характер, несъмнено създава негативно отношение към институцията на МВР, намалява доверието към нея и уронва престижа на службата. С поведението си служителят не е опазил доброто име на институцията, не е дал личен пример на хората да спазват закона и не е допринесъл за изграждане и утвърждаване на положителния образ на МВР, което е нарушение на чл.7, чл.8 и чл.92 ЗМВР. Ц. е обжалвал издадената заповед за налагането на дисциплинарно наказание „уволнение“ и същата с Решение № 40 от 10.12.2012 на Административен съд-Русе е отменена. Срещу решението е подадена касационна жалба от ОДМВР-Русе и с Решение № 16443 от 10.12.2013 на ВАС е отменено постановеното от

Административен съд-Русе решение и е отхвърлена жалбата на Ц. срещу заповедта за уволнение/ видно от писмо от ОДМВР-Русе-вх.№ на РОС 128 от 07.01.22-л.172 от делото/. Според същото писмо на Ц. е наложено и дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“ със Заповед № 955 от 12.12.2006г за неуплътняване на работното време.

От представеното копие на трудова книжка на Ц.Ц. е видно, че в периода от 23.08.12 до 10.09.2012 е работил в „Унико инвест“ ЕООД като работник поддръжка като трудовото му правоотношение е прекратено на основание чл.71, ал.1 КТ; в периода от 10.09.2012 до 10.06.2013 същият е бил регистриран като безработен в РУСО-Русе; в периода от 01.07.2015г до 08.10.2019 е работил в „Европетрол“ЕООД като „специалист контролни документи“ като трудовото правоотношение е прекратено на основание чл.325,т.1 КТ. От 08.10.2019 работи в АПИ като инспектор.

Според издадената от ОД МВР-Русе служебна бележка Ц. е получил в периода от 01.08.2011 до 31.01.2021 брутно трудово възнаграждение в размер на 5438.53лв, а в нетен размер 4894.66лв.

С Разпореждане № 171-00-3658-3 от 30.10.2021г на ръководител на осигуряване за безработица към РУ“СО“-Русе за периода от 10.09.2012 до 09.06.2013 на Ц. е отпуснато парично обезщетение за безработица в размер на 20.73лв дневно.

В периода от 12.05.2014г до 16.05.2014 Ц. е бил на лечение в МБАЛ АД-Русе, отделение „ушно-гърлени болести“ с диагноза „едностранна невросензорна загуба на слуха“

Видно от издаденото на 11.11.2021г свидетелство за съдимост от РРС, Ц.Ц. не е осъждан.

Според показанията на св.А.Ц., съпруга на ищеца, през м.февруари 2012 прибирайки се от работа съпругът ѝ я уведомил, че са го извикали в КАТ и са му връчили призовка от СГП. По-късно бил отстранен от работа, а след около 6 месеца и дисциплинарно уволнен. Преди повдигането на обвинение, съпругът ѝ бил много позитивен и комуникативен човек, контактен, грижовен, мил, любящ съпруг и баща, имал много приятели, с които общувал ежедневно. Бил спокоен и уравновесен, както и напълно отдаден на работата си. Бил принципен и дисциплиниран, стриктен по отношение на работата си. След това в него настъпила огромна промяна, която се изразявала в това, че съпругът ѝ се затворил в себе си и спрял да общува с приятелите си по начина по който общувал преди това. Много зле му се отразило това, че в продължение на няколко месеца приятелите му се отдръпнали от семейството му и спрели да ги търсят. Според свидетелката, тъй като гр.Русе е малък град, много бързо се разпространява информацията, а и в няколко медии излязла публикация, че са хванали подкупни пътни полицаи.Това много бързо достигнало да широк кръг от близки и познатите им. В публикациите имало инициали и не било трудно да се разбере. Според свидетелката, познатите им били разбрали и от слухове. Дори и нейни колеги, заради инициалите в статиите, я подпитвали дали описаното е вярно. Съпругът ѝ бил силно разтревожен за това каква ще е оценката на близките, околните и приятелите му за него. Много му тежало това, че постепенно голяма част от приятелите му се отдръпнали от него,а преди това ежедневно се чувал и виждал с тях. Излизали на кафе, спортували заедно, ходели на почивки заедно с колеги и приятели, събирали се на гости. Част от приятелите им отказвали да им ходят на гости като всеки път посочвали различна причина, според свидетелката обаче, истинската причина била случващото се със съпруга ѝ.

Освен това бил разтревожен и как да съобщи на родителите си, защото баща му бил в тежко здравословно състояние след прекаран мозъчен инсулт и висока степен на инвалидност. Бил притеснен как да му обясни, че е отстранен от работа. Също бил притеснен както да обясни на дъщеря си, която тогава била на 10 години, защо си стои вкъщи и не ходи на работа в 6-месечния период, в който бил отстранен.Освен това много му тежало и финансовата тежест, която понесли от това, защото останали без доходи. Започнал да се оплаква от постоянно главоболие, което в последствие разбрали, че е заради вдигнато високо кръвно, което макар и да не било ежедневно

варирало. Страдал и от безсъние. През нощта ходел напред назад в апартамента и бил неспокоен и не можел да заспи. Преди това не е имал такива проблеми. Освен това започнал да усеща бучене в ушите, което било постоянно и се наложило да постъпи в болница, за да му направят допълнителни изследвания. Лекарите не намерили физиологична причина за това, а според тях е било вследствие на преживян силен стрес. Резултатите от изследванията показали, че е загубил и част от слуха си на лявото ухо, който проблем продължавал да съществува и понастоящем. Според лекарите част от слуха е увреден и няма да бъде възстановен.

Според свидетелката случилото се било шок за съпруга ѝ. Несправедливото обвинение тотално го сринало психически. Освен това чисто като мъж се притеснявал от това, че не осигурява доходи и издръжката на семейството си, изпитвал страх да бъде вкаран в затвора, въпреки че е невинен. Въпреки, че до този момент бил грижовен, любящ съпруг и баща, започнал да става раздразнителен и избухлив за дребни и битови неща. През този период от време разчитали изцяло на доходите на св.Ц.. Факта, че трябва да му дава пари за деня, за да може да излезе, се отразило зле на мъжкото му самочувствие. Станал по-сприхав и към детето им, а преди това бил толерантен с нея. По-често започнал да избухва за незначителни неща, отчуждил се от дъщеря им. Преди това прекарвал доста време с нея, а след случилото се се чувствал неудобно и притеснен да прекарва време с нея, защото не знаел как да и обясни ситуацията. Нямали много спестявания, а трябвало да отделят средства за адвокатско възнаграждение и парична гаранция, и се наложило да търсят финансова помощ от най-близки приятели. Наложило се да поискат заем от близък приятел, за да могат да заплатят адвокатското възнаграждение в размер на 2 500лв. След това им било много трудно да върнат тези пари, тъй като съпругът и тъй като бил дисциплинарно уволнен не можел да си намери работа. Тъй като имал много контакти очаквали, че бързо ще си намери работа, но в продължение на 2012-2015г не можел да се намери такава, въпреки че е ходил на много интервюта. Според св.Ц. първата му работа била в „Европетрол“ през 2015г като специалист по документи. На местата където ходел на интервюта му отказвали, защото знаели къде е работил, че е образувано дело и е уволнен дисциплинарно. Според ищеца не го вземали на работа по посочената причина. Заради липсата на доходи спрели дъщеря им от уроци по тенис, спрели да ходят по почивки. Това му се отразило негативно, защото изпитвал вина, че заради него са в това състояние. През този период се опитвал инцидентно да извършва услуги на познати срещу заплащане, за да изкара някакви пари. Заради промяната в неговото поведение и това, че станал избухлив, свидетелката се притеснявала докъде ще доведе това, и се наложило да отидат да живеят при нейните родители в гарсониера. Освен това трябвало да си помагат за разходите. Това им дало психологическа и финансова подкрепа, а и съпругът ѝ се успокоил малко, макар и не напълно. Тревогата как ще се справят със ситуацията останала. Той си търсел всякаква работа, която ще му донесе доходи и не е избирал работата, която иска да започне.

Св.С.К. също установява, че преди обвинението ищецът бил весел, засмян, никога не е бил намръщен, не се отчайвал в трудни моменти. След 2012г след като му повдигнали обвинение той започнал да се отдръпва и затваря в себе си. До 2015г нямал откъде да получава финанси и свидетелят му е помагал финансово. Два или три пъти му давал пари, като единият път били 2500лв, за да заплати адвокатското възнаграждение за адв.Л.П. по наказателното дело. Свидателят дал парите на Ц. пред кантората на адв.П.. Свидателят знае, че Ц. си търсел работа, дори се опитал да му помогне чрез свои познати. Те обаче тактично му отказвали, по-точко казвали, че ще си помислят и ще му се обадят. Според свидетеля из целия град се разчуло. На едно място, където свидетелят ходил да му търси работа като шофьор на автобус, с който се разнасят стоки и държат много пари, но са казали, че като виждат за какво е обвинен, приемат, че не става за тази работа. Според свидетеля се наложило да продават вещи и имущество, за да се издържат и жената на ищеца, която работела в „Спарки“ се наложила да поеме задължението за издръжка на семейството. Според свидетеля преди 2012г заедно със семейството на ищеца ходели на почивка, а след това той гледал да избегне поканата. Свидателят знае, че ищецът има дете-момиче и според свидетеля, след обвинението не е настъпила промяна в отношенията им- ищецът бил

близък с детето си и преди и след обвинението. Свидетелят знаел, че Ц. имал някакъв проблем със слуха и последният му се оплакал, че е на нервна почва. След 2013г свидетелят и Ц. по-рядко контактували помежду си, тъй като всеки си имал лични проблеми.

Според св.Н.К., който в периода от 2006-2012г работел заедно с ищеца в един лек автомобил в КАТ-Русе и който също е бил обвиняем по същото досъдебно производство, по което е бил обвиняем и ищецът, през 2012г Ц. получил призовка от Софийска градска прокуратура, с която бил извикан на разпит във връзка с образувана преписка за извършено престъпление „подкуп“. След това срещу всеки от тях образували дисциплинарно производство в полицията, а непосредствено след това били отстранени и от работа. Обстоятелството, че били отстранени от работа за срок от 6 месеца означавало, че все още се водят служители на МВР и не могат да почнат работа при друг работодател. В този период не били осигурявани- нито социални осигуровки, нито за здравеопазване, не получавали и трудово възнаграждение. След това ищецът получил правото да се регистрира в Бюрото по труда, но не получавал обезщетение за максималният период от време, нито в максималният размер. Това ощетило ищеца. Той бил регистриран в Бюрото по труда за период от 9 месеца с обезщетение около 600лв. От служителите в Бюрото по труда разбрали, че когато дойде време за пенсиониране, този период от 6 месеца, през който е бил отстранен от работа, ще се отрази и на времето и на размера на пенсията. Според св.К., Ц. си намерил работа на четвъртата година. Дватамата били търсили работа непрекъснато. Ц. бил изпаднал в такова финансово състояние, че трябвало да си намери някаква работа. Когато ходели да се търсят работа чували подмятания по свой адрес /“отборът на затвора“/, освен това медиите „гръмнали“ с публикации / „ десет полицаи от КАТ, уволнение заради подкуп“/. Според свидетелят, и преди случилото се с Ц. били освен колеги и приятели, но заради нещата през който минали във връзка с уволнението и обвинението станали много близки приятели. Според свидетелят Ц.Ц. бил много лъчезарен, усмихнат и отворен човек, но след случилото се с него, ограничил контактите си и контактувал основно със св.К., защото споделяли една съдба. Не било необходимо двамата да се обясняват, както се налагало с укорителните погледи на съседи, приятели, бивши колеги. Стигнало се дотам, че да крие за случилото се пред роднините си и да се чуди как да обясни защо е без униформа, защото бащата на ищеца бил възрастен с два изкарани инсулта, а детето му било на 10 години. Заради работата му в КАТ така или иначе кръгът му от познати бил ограничен, а по повод случилото се, малкото приятели и колеги спрели да се обаждат за общи събирания, които се правели периодично. Когато бил на работа телефонът му не спирал да звъни, а след това всички приятели и колеги се отдръпнали. Обвинението се отразило много негативно на Ц.Ц.. Другите хора не го търсели, а ако той потърсел контакт, ставало така, че се натрапва. Свидетелят знае, че Ц. имал здравословен проблем, имал силно главоболие и бучене в ушите. Ходел на прегледи в гр.Варна.Бил за кратко и в русенската болница. Установило се, че е загубил част от слуха си, но лекарите не могли да посочат конкретната причина за това състояние, но не изключвали и стреса, който е преживял. В края на 2012 или началото на следващата година семейството на Ц. се преместило да живее при родителите на съпругата му като причината за това били непредвидените разходи във връзка с обвинението и пътуванията му до София. Според св.К. се налагало да ходят до София във връзка с обвиненията най-малко 4-5 пъти.

Според св.К. двамата с Ц. били защитавани в наказателното производство от адв.Л.П., на който всеки от тях заплатил по 2500лв възнаграждение. В кантората на адвоката подписали договор за правна помощ и документ, че са заплатили сумата, но свидетелят заявява, че и неговата и на Ц. разписка липсват, а свидетелят не си спомня дали вписването на заплатената сума е било в договора за правна помощ или в отделна разписка. Според св.К. бившият колега на Ц. –св.С.К. чакал Ц. пред кантората на адв.П. и там му дал пари, за да плати хонорара. Когато Ц. и св.К. влезли в адвокатската кантора, Ц. дал същите пари на адв.П..

Видно от приложените копия от постановления за привличане на обвиняем, протоколи за разпит на обвиняем, протокол от съдебно заседание на 15.04.15 по НОХД № 20/15 по описа на РОС Ц.Ц. в образуваното досъдебно производство и съдебните

производства във връзка с него е представляван от адв.Л.П., който е присъствал на съответните процесуални действия, ведно с Ц..

По ДП № 20-П/11 е приложен и договор за правна защита и съдействие № 18 от 21.02.2012г,сключен между Ц.Ц. и адв.Л.П.. Видно от съдържанието му обаче, в него не е вписано да е договорено, респективно платено адвокатско възнаграждение./л.233 от делото/.

Според приетото по делото заключение по назначената съдебно-икономическа експертиза размерът на нетния доход, който би бил получаван от Ц. през периода март-август 2012 за шест месеца, ако не е бил отстранен от работа , е 4 532.90лв. Ако за база се вземе размера на последното получено от него брутно трудово възнаграждение за пълен работен месец, който е м.01.12, в размер на 959.30лв, нетният доход за посочения период би бил 5 241.06лв.

Ищецът е получил обезщетение от Бюро по труда/БТ/ за 188 работни дни при 20.73лв за 1 работен ден е 3897.24лв, видно от представеното към заключението на вещото лице удостоверение от ТП на НОИ-Русе. Същият би получил обезщетение от БТ за оставането му без работа, ако не е бил отстранен от работа за 6 месеца, в размер на 24.82лв за 1 работен ден или в общ размер на 4 666.62лв, а ако се вземе за база последното получено възнаграждение за пълен работен месец – 4870.46лв или по 25.91лв за ден.

Според вещото лице, разликата в общ сумарен размер между получавания от ищеца доход от системата на МВР и този получаван от него след това за последните 5 години от 01.07.2016 до 30.06.2021 е 8089.29лв,а ако за база се вземе размерът на трудовото възнаграждение за пълен работен месец-м.01.12, посочен по-горе, е 15 170.85лв. Вещото лице е представило към заключението си издадена от НАП, ТД-Варна справка за осигуряването на ищеца в период от 01.01.2010г до 30.11.2021г/ л.253-255 от делото/.Устно в съдебно заседание вещото лице е уточнило, че при определяне на трудовото възнаграждение в периода от 01.07.16 до 30.06.21г е включила основното трудово възнаграждение, както и допълнителното за придобит професионален опит и трудов стаж.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал.1, т. 3 ЗОДОВ Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда, при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление. По този ред държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. / чл.4 от ЗОДОВ/.

В настоящият случай безспорно е установено, че е налице фактическият състав на цитираната разпоредба досежно ангажиране отговорността на държавата в лицето на Прокуратурата на РБ, тъй като спрямо ищеца Ц.Ц. на 22.02.2012г му е повдигнато обвинение за извършено от него престъпления по чл.302, т.2 и т.1, алт.2 вр чл.310, ал.3, пр.1 вр ал.1, пр.1 вр чл.20, ал.2 НК и по чл.387, ал.1, пр.2, алт.1 от НК. С постановление за частично прекратяване на наказателно производство от 27.01.2014г прокурор при СГП е прекратил частично наказателното производство по ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП поради неосъществен престъпен състав за извършени от обвиняеми по същото ДП,един от който е Ц.Ц., престъпления по чл. 387 НК и за извършени престъпления по чл.301, ал.3, пр.1 НК, но е постановено разследването на продължи срещу обв.Ц.Ц. за извършено престъпление по чл.301,ал.1,пр.2, алт.2 вр чл.20,ал.2 вр ал.1 НК. С Постановление от 29.03.2016г на прокурор при СГП е прекратено наказателното производство по ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП,водено за престъпление по чл.302, т.1, ал.1, пр.2 вр чл.20, ал.2 НК против Н.К. и Ц.Ц., но същото е обжалвано от обвиняемите по отношение основаниято за прекратяване и с Определение № 47 от 05.08.2016г по ВЧНД № 212/16 по описа на ВТАС

определението на РОС, с което постановлението е потвърдено, е отменено и Постановлението на прокурора от СГП от 29.03.2016г за прекратяване на наказателното производство по ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП е изменено в частта относно основаниято за прекратяване от чл.243,ал.1,т.2 НПК на чл.243,ал.1,т.1 вр чл.24, ал.1,т.1,пр.1 НПК,т.е деянието не е извършено.

За този период от време извършените следствени действия, както и косвено свързаните с образуването досъдебно производство отстраняване на ищеца от длъжност за срок от 6 месеца, последвалото му дисциплинарно наказание „уволнение“ от ОД на МВР-Русе, безспорно са засегнали неимуществената му сфера.

Съдът намира за доказани по основание твърденията в исковата молба, че претърпените от ищеца неимуществени вреди са причинени от продължилото четири години наказателно производство, от тежестта на обвинението, както и от незабавно последвалото дисциплинарно уволнение на ищеца и временното му отстраняване от длъжност. Нормално е да се приеме / Решение № 480/2013 г. по гр. д. № 85/2012 г. ВКС /, че по време на цялото наказателно производство лицето, обвинено в извършване на престъпление, за което впоследствие наказателното производство спрямо него е прекратено поради това, че деянието не е извършено, изпитва неудобства, чувства се унижено, притеснено и несигурно, накърнени са моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване. Последното обуславя очертаване на предмета на спора в рамките на обичайните негативни преживявания за съответните действия или бездействия на разследващите органи, прокуратурата или съда.

Съгласно трайно установената практика на ВКС, размера на обезщетението за неимуществени вреди е свързан с критерия за справедливост, дефинитивно определен в чл.52 ЗЗД, спрямо който настъпилата вреда се съизмерява. Справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. В този смисъл справедливостта по см. на чл.52 ЗЗД не е абстрактно понятие, а тя се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителността и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение. С оглед спецификата на фактическия състав на чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ, от който произтича отговорността на държавата за вреди като критерий за преценка е въведен и дългия несъобразен с разумния срок период, през който е продължило наказателното преследване, характера на престъплението по повдигнатото обвинение, публичното му разгласяване и свързаните с това последици. Принципът на справедливост включва в най-пълна степен обезщетяване на вредите на увреденото лице от вредоносното действие

В настоящият случай периодът от повдигане на обвинението до оправдаване на ищеца е четири години като следва да се отбележи, че съдът два пъти и връщал на СГП досъдебното производство с цел прецизиране на обвиненията и обвинителният акт, а до прекратяване на досъдебното производство се е стигнало след като Ц. като обвиняем е поискал от съда на 30.11.2015 да постанови започване на производство по глава XVI от НПК „разглеждане на делото в съда по искане на обвиняемия“-чл.368 и чл.369 НПК и съдът при връщане на обвинителният акт на СГП е дал 3-месечен срок на прокуратурата да го внесе за разглеждане в съда с обвинителен акт, с предложение за освобождаване на обвиняемите от наказателна отговорност с налагане на административно наказание или споразумение за решаване на делото, или да прекрати наказателното производство .

Ден след повдигане на обвинението спрямо ищеца, във връзка с престъпленията, за които е бил обвинен, е било образувано дисциплинарно производство като същият е бил отстранен временно от длъжност като е бил длъжен да върне служебната си карта, личен знак и оръжие, а в следствие е и бил дисциплинарно уволнен. В периода на отстраняването – 6 месеца същият е бил без работа и в този период от време не е можел да започне друга работа и е бил без доходи. След дисциплинарното му уволнение със Заповед от 21.08.2012г в периода от м.09.2012 до м.06.2013г бил регистриран в Бюрото по труда и получавал обезщетение за безработица, а работа по

трудово правоотношение започнал едва м.07.2015г. От събраните по делото гласни доказателства се установи, че през целият период от време той е търсел работа, за да може да изхранва семейството си и да не разчита само на доходите на съпругата си като не е търсел конкретен вид работа, а каквато и да е само да му носи доходи, но не можел да намери, именно заради обвинението срещу него. Това създавало огромен дискомфорт у Ц.. Бил много притеснен и тревожен, че не може да издържа семейството си. В един момент започнали да продават свои вещи, а и се наложило да се преместят в дома на родителите на съпругата му, за да могат да си помагат финансово. Мъжкото му самочувствие било потъпкано, тъй като до този момент той бил човекът, които осигурявам прехраната на семейството си. Стандарта на живот на семейството му рязко спаднал, престанали да ходят и на почивки, наложило се да спре детето си от извънкласни занимания/тенис/, защото не могли да плащат таксите. Всичко това се отразило и на психиката му. Станал избухлив и раздразнителен към съпругата, а и към детето си, започнал да страда от безсъние; започнала да го боли глава и установили, че е заради високо кръвно. Затворил се в себе си. Много тежко преживял, че много от познатите и приятелите му се отдръпнали от него и спрели да общуват с него и семейството му. Тежко преживял факта, че обвинението било отразено и в пресата и хората непрекъснато подпитвали за това, което се е случило и се отдръпнали от него, а и това му пречило да си намери работа. Неудобно се чувствал как ще обясни ситуацията на десет годишната си тогава дъщеря, как ще обясни и на баща си, които бил в много лошо здравословно състояние.

Така описаните неимуществени болки и страдания, които ищецът е претърпял вследствие повдигнатото му обвинение, за което с влязло в сила определение е прието, че не е извършил деянието, в което е обвинен, съдът намира че биха били справедливо възмездени с присъждане на обезщетение в размер на 15 000лв. Съдът намира, че обезщетение в този размер е адекватно да репарира настъпилите за него неимуществени вреди. Съдът намира, че от доказателствата по делото писмени, гласни и приетата експертиза, не сочат за ищеца да са настъпили по-значителни неимуществени вреди, които да мотивират съдът да определи обезщетение в по-висок от определеният от съда размер. Недоказано, според съда е, твърдението, че загубата на слуха у Ц. се дължи на преживеният от него стрес във връзка с повдигнатото му обвинение. По делото липсва медицинска документация в тази насока. Самите свидетели сочат, че лекарите не са намерили причината за загубата на слуха у Ц. и стреса е само едно предположение, а не ясно доказан факт. При определяне на това обезщетение съдът преценява, че с оглед заеманата от Ц. длъжност, същият е бил личност с много широк кръг познати, поради което повдигнатото му обвинение е имало много широк обществен отзвук включително чрез множеството публикации в пресата. Това е довело до по-значителен психически срив за ищеца и е довело до влошаване на здравословното му състояние и до промяна в социалния му статус. Действително по отношение на Ц. не е налагана най-тежката мярка за неотклонение "задържане по стража", но приложената по отношение на Ц. мярка за неотклонение "парична гаранция" му е причинила значителни неудобства с оглед личността му и начина му на живот още повече, че размерът ѝ 2 000лв и внасянето ѝ в период, в който същият вече е бил без доходи заради временното му отстраняване от длъжност, неминуемо е оказало неблагоприятно въздействие върху него. По тези съображения съдът намира, че предявеният иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди е основателен и доказан само до размер на 15 000лв, а в останалата му част до претендираното обезщетение в размер на 35 000лв е неоснователен и недоказан и следва да се отхвърли.

Ищецът е предявил и иск за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в общ размер на 47 148.43лв, от който 2400лв заплатено адвокатско възнаграждение в наказателното производство; сумата от 422.72лв представляваща законна лихва за периода от 24.02.2012г до 19.03.2014г вреда от задържане на паричната гаранция, внесена от него в размер на 2000лв; 600лв разходи за психолог и лекарства; сумата от 5 178лв, представляваща нетния доход от който бил лишен в периода от 6 месеца, през които е бил отстранен от длъжност; сумата от 951.28лв, представляваща сумата, с която е получено в по-малък размер обезщетение

за безработица вследствие на дисциплинарното уволнение; сумата от 39 996.42лв, представляваща разликата във възнаграждението му за последните пет години.

По отношение на претенцията за заплащане на сумата от **2400лв**, представляващо заплатено адвокатско възнаграждение в досъдебното производство:

Видно от съдържащият се в ДП № 20-П/11 по описа на СО при СГП договор за правна помощ и съдействие, сключен между Ц.Ц. и адв.Л.П., липсва договорено адвокатско възнаграждение, респективно липсва отразяване на начина на изплащането му./л.233 от делото/ Съдът намира, че след като в самият договор за правна помощ липса уговорка между страните относно размер на адвокатско възнаграждение, което Ц. следва да заплати за оказваната му защита по досъдебното производство от упълномощеният от него адвокат, то не може с гласни доказателства да се установява както размер на договорено адвокатско възнаграждение, така и изплащането му, още повече, че очевидно съществува различие между твърденията на ищеца относно размера на договореното и заплатено адвокатско възнаграждение /в исковата молба се сочи, че е 2400лв/ и гласните доказателства. Свидетелите, който твърдят единият, че е дал парите на ищеца/св.Караиванов/, а другият, че е присъствал на предаването им на адвоката/св.К./, сочат, че сумата е 2500лв. Обстоятелството, че сумата от 2400лв е равна на минималното адвокатско възнаграждение, посочено в Наредба №1/2004 за минималните адвокатски възнаграждения, не означава, че между Ц. и адвоката, пълномощник по ДП е договорено, респективно внесено възнаграждение в такъв размер. Договорът за правна помощ със съдържащите се в него реквизити представлява разписка за изплащане на договорена и заплатена сума, поради което съдът намира, че единствено чрез договора за правна помощ или друго писмено доказателство, установяващо плащане на адвокатско възнаграждение, може да се установява както размера на договореното адвокатско възнаграждение, така и негово изплащане. По тези съображения искът е неоснователен и следва да се отхвърли.

По отношение на иска за сумата от **422.72лв**, представляваща законна лихва за периода от 24.02.2012г до 19.03.2014г вреда от задържане на паричната гаранция, внесена от него в размер на 2000лв съдът намира, че същият е неоснователен по следните съображения:

Съгласно чл.61,ал.8 НПК паричната гаранция се освобождава, когато обвиняемият бъде освободен от наказателна отговорност или от изтърпяване на наложеното наказание, оправдан, осъден на наказание без лишаване от свобода или задържан за изпълнение на наказанието. Видно от доказателствата по делото прокурор в СГП е върнал на ищеца внесената от него парична гаранция на 19.03.2014г след като е било постановено Постановление за частично прекратяване на наказателното производство спрямо ищеца в настоящото производство. Съдът намира, че в периода от внасянето ѝ от ищеца на 24.02.2012 до връщането ѝ на 19.03.2014г същата е била дължимо платена от Ц. и същата е върната от СГП при съобразяване с нормата на чл.61, ал.8 НПК, поради което липсва основание да се приеме, че задържането ѝ през посоченият период от време от СГП е без основание и за този период ищещът търпи имуществени вреди от вида на пропуснатите ползи, равняващи се в размер на законната лихва върху сумата на гаранцията през този период от време. В този смисъл искът е неоснователен и следва да се отхвърли.

По отношение на претенцията в размер на **600лв**, представляваща разходи за психолог и лекарства съдът намира този иск за неоснователен и недоказан. По делото не са събрани нито писмени, нито устни доказателства, от който да се установява, че ищещът е ходил на психолог докато трае досъдебното и последващите съдебни производства, нито пък да е направил каквито и да било разходи за посещения на психолог или за лекарства, който да са свързани по някакъв начин с тревожност и стрес във връзка с обвиненията. Не са представени и доказателства на същия да са предписани лекарства във връзка с каквото и да било влошаване на здравето му, което да е в пряка причинно-следствена връзка с обвиненията. По тези съображения този иск следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

По отношение на иска за заплащане на сумата от **5 178лв**, представляваща нетния доход от който бил лишен в периода от 6 месеца, през които е бил отстранен от

длъжност, съдът намира следното :

Тази претенция представлява иск за пропусната полза, която представлява имуществено увреждане, изразяващо се в неосъществено увеличаване имуществото на увредения. Изхожда се от предположение за състоянието, в което имуществото на пострадалия би се намирало, ако деликвентът не беше извършил противоправното деяние. Това предположение трябва да се изгражда на доказаната възможност за увеличаване на имуществото, която възможност е сигурна, а не се презумира./ Решение № 449 от 16.05.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1393/2011 г., IV г. о./ В случая при незаконно повдигнато и поддържано обвинение Прокуратурата носи имуществена отговорност за периода на отстраняването на служителя от работа, тъй като органът по назначаването не действа по своя преценка, а по силата на закона/чл.214,ал.2 ЗМВР- обявена за противоконституционна с Решение № 10 на КС на РБ - бр. 48 от 2018 г./, следствие действията на органите на досъдебното производство./Решение № 708 от 14.01.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1389/2009 г., IV г. о./ В този смисъл неполученото от Ц. трудово възнаграждение за периода на временното му отстраняване за 6 месеца/ от м.март до м.август 2012г/ е имуществена вреда, пропусната полза, която следва да се заплати от Прокуратурата. Съдът намира, че нетният размер на това трудово възнаграждение за посоченият период е 5 241.06лв като възприема варианта от заключението на вещото лице, при което за база е взет размера на трудовото възнаграждение на ищеца за последният пълен работен месец, а именно- м.01.12-959.30лв. При този вариант най-реално се определя пропусната полза за ищеца. Същият обаче е претендирал сумата от 5178лв, като искът не е заявен като частичен, не е направено надлежното му увеличение, поради което съдът следва да го уважи в размера, в който е претендиран.

По отношение на иска за заплащане на сумата от **951.28лв**, представляваща сумата, с която е получено в по-малък размер обезщетение за безработица вследствие на дисциплинарното уволнение, съдът намира следното:

Именно заради незаконно повдигнатото му обвинение ищецът е бил временно отстранен от длъжност, а в следствие и дисциплинарно уволнен. Заради тези факти същият е получил по-нисък размер на обезщетение за безработица отколкото би получил ако служебното му правоотношение не беше прекратено на това основание. Според заключението на вещото лице същият би получил обезщетение за безработица в размер на 4870.46лв,а вместо това е получил обезщетение в размер на 3897.24лв или с 973.22лв по-малко. Тази разлика се явява за ищеца имуществена вреда-пропусната полза, която следва да бъде обезщетена от Прокуратурата заради незаконното обвинение. Ищецът е претендирал обезщетение в размер на 951.28лв, като искът не е предявен като частичен, не е направено и изменение на иска по размер, поради което искът следва да се уважи в претендираният от ищеца размер.

По отношение на иска за сумата от **39 996.42лв**, представляваща разликата във възнаграждението му за последните пет години,т.е от 01.07.16 до 26.07.2021г/завеждане на иска/, съдът намира следното :

Видно от приложената към исковата молба справка-приложение 16, изработена от самият ищец / л.78 от делото/ в периода от 08.10.2019 до 30.06.2021г същият получава брутно трудово месечно възнаграждение в размер по-висок от този, който е получавал докато е бил служител в МВР. В периода от 01.07.16 до 07.10.19г получаваното от него трудово възнаграждение е било в размер по-нисък от този, получаван в МВР. Наказателното производство спрямо Ц. обаче е приключило с влязло в сила Определение от 05.08.16г по ВЧНД № 212/16 по описа на ВТАС, поради което съдът намира, че не може да се приеме, че в периода след прекратяване на наказателното производство спрямо Ц. е налице причинно-следствена връзка между незаконното обвинение и възможността Ц. да си намери работа с по-високо трудово възнаграждение. Такава причинно-следствена връзка би могло да се приеме, че е налице за периода докато трае наказателното производство, по което Ц. е бил обвиняем, но не и след това. Претенцията обаче, макар и неprecizно формулирана, е за периода от „последните пет години“,т.е пет години преди завеждане на иска. По тези съображения искът се явява неоснователен и следва да се отхвърли.

Неоснователно е възражението на прокуратурата, че предявените иски са погасени по давност. Наказателното производство спрямо Ц. е приключило с влязло в сила Определение от 05.08.2016, постановено по ВЧНД № 212/16 по описа на ВТАС, а исковите са предявени на 26.07.2021г, т.е в рамките на предвиденият от закона 5 годишен давностен срок.

Върху присъдените суми по уважените иски за заплащане на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди се дължи от ответника и законна лихва, считано от завеждане на исковите-26.07.2021 до окончателното им плащане. В исковата молба законната лихва се претендира от 05.08.2016 до окончателното плащане на главниците. Съдът намира за неоснователно искането за присъждане на законна лихва в периода от 05.08.2016г до 25.07.2021. Действително наказателното производство спрямо Ц. е настъпило с постановяване на определение от 05.08.2016г. и от този момент за ищеца възниква правото да претендира заплащане на обезщетение по чл.2 от ЗОДОВ. За да изпадне Прокуратурата на Република България в забава и да дължи лихва за забава, ищецът следва да е отправил покана за плащане на обезщетение. Това не е налице, поради което ответникът дължи лихва за забава, считано от завеждане на исковите до окончателно плащане на присъдените суми.

На основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ ответникът Прокуратурата на РБ дължи на ищеца разноските за производството и за адвокат съразмерно с уважената част на исковите. В случая ищецът е направил разноски в общ размер на 3356лв, съгласно представеният списък за разноски и доказателства за извършването им. Съразмерно с уважената част от исковите му от така направените от ищеца разноски следва да му се присъдят само в размер на 863лв.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да плати на **Ц. СТ. Ц., ЕГН ******* от гр.Русе сумата от **15 000лв** / петнадесет хиляди лв/ , представляваща обезщетение за претърпени от Ц. неимуществени вреди, вследствие на повдигнато обвинение по ДП № 20-П/11 по описа на СО-СГП, прекратено с постановление на СГП от 29.03.2016г ,изменено относно основаниято за прекратяване, а именно, че деянието не е извършено от Ц., с Определение от 05.08.2016, постановено по ВЧНД № 212/16 по описа на ВТАС; сумата от **5 178лв**, представляваща обезщетение за имуществени вреди от същото обвинение, представляващи размера на нетния доход, от който бил лишен в периода от 6 месеца, през които е бил отстранен от длъжност; сумата от **951.22лв**, представляваща обезщетение за имуществени вреди вследствие на същото обвинение, представляваща сумата, с която е получено в по-малък размер обезщетение за безработица вследствие на дисциплинарното уволнение, ведно със законната лихва върху присъдените обезщетения, считано от завеждане на исковите-26.07.2021 до окончателното им плащане, както и сумата от **863лв**, представляваща разноски в настоящото производство, съразмерно с уважената част от исковите.

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди над сумата от 15 000лв до 35 000лв, иска за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 2400лв, представляващи заплатено от Ц. адвокатско възнаграждение в досъдебното производство; предявеният иск за заплащане на сумата от 600лв, представляваща разходи за психолог и лекарства; предявеният иск за заплащане на сумата от 422.72лв, представляваща пропуснатата полза равняваща се на размера на законната лихва върху платената от него парична гаранция в размер на 2000лв за периода от 24.02.2012 до 19.03.2014г, искът за заплащане на сумата от 39 966.42лв, представляваща разликата във възнаграждението му за последните пет години,т.е от 01.07.16 до 26.07.2021г/завеждане на иска/, както и искът за заплащане на законна лихва върху всички обезщетения за периода от 05.08.2016 до 25.07.2021г, както и искането за разноски над 863лв като неоснователни

и недоказани

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Апелативен съд-гр.Велико Търново в 2-седмичен от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Русе: _____